

I.T. : อาวุธปฏิวัติสนามรบ

โดย พันโท สุทัศน์ จารุมณี

(แปล/เรียบเรียงจาก บทความเรื่อง “Onward Cyber Soldiers”
ของ Mark Thompson ในนิตยสาร Time ฉบับวันที่ ๒๑ สิงหาคม ๑๙๙๕)

.... คราวหน้า หากผู้เผด็จการในแบกแดด, เตหะราน, ตริโปลี หรือ
ที่ไหนๆ ก็ตาม ยังกล้าขึ้นเข้าคุกคามต่อพันธมิตรของอเมริกัน เช่น Riyadh,
ไคโร หรือเยรูซาเลม อีกละก็ อเมริกันจะไม่ทำเหมือนที่เคยทำอีกแล้ว คือ
แทนที่จะรีบส่งกำลังทหารเข้าสู่ภูมิภาค แต่จะส่งเจ้ากาฬโรคยุคใหม่ซึ่งเกิด
จากหนูที่อาศัยอยู่กับคีย์บอร์ดและวิดีโอสกรีน เข้าไปทักทายจอมเผด็จการ
ในเมืองใหญ่ๆ ที่เหมาะแก่การแพร่เชื้อกาฬโรคเหล่านั้นแทน”

นั่นคือ ภาพของการสงครามยุคใหม่ (อีกแล้ว) ซึ่งได้รับการ
เปิดเผยเพียงแค่นี้ โดย พันเอก ไมค์ แทงค์สลีย์ แห่ง intelligence and
security Command รัฐเวอร์จิเนีย สหรัฐอเมริกา และต่อไปนี่คือ ลำดับ
ภาพ (Scenario) โดยย่อของการสงครามยุคใหม่ที่ว่านั้น

ขั้นแรก ไวรัสดอมพิวเตอร์ จะถูกส่งเข้าไปโจมตีชุมสายโทรศัพท์
ทั้งหมด (Telephone Switching stations) ของฝ่ายตรงข้าม ทำให้ระบบ
โทรศัพท์ล้มเหลวลง

ขั้นต่อมาใช้ computer logic bombs (ไม่แปลจะเข้าใจได้ชัด
กว่า) ทำลายระบบอิเล็กทรอนิกส์ที่ใช้ควบคุมการเดินรถไฟ และขบวนรถ
บรรทุกทางทหาร ก่อให้เกิดอุบัติเหตุและการจราจรติดขัดอย่างกว้างขวาง

ขณะเดียวกันนั้นก็ใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์สอดแทรกปลอมปน
เข้าไปในระบบ

การควบคุมบังคับบัญชาของฝ่ายตรงข้าม ทำให้ฝ่ายตรงข้ามเคลื่อนย้ายกำลัง รวม หรือกระจายกำลัง ในลักษณะเสียเปรียบ และมีจุดอ่อน ง่ายแก่การทำลาย โดยที่ผู้บังคับหน่วยทุกระดับไม่รู้ตัวเลยว่า การเคลื่อนย้ายกำลัง การรวม หรือการกระจายกำลังที่ทำไปนั้น เป็นการปฏิบัติตามคำสั่งปลอม (Phony command) อย่างเคร่งครัด

เครื่องบินที่ได้รับการติดตั้งอุปกรณ์สำหรับภารกิจในสงครามจิตวิทยาจะเข้า Jam การแพร่กระจายคลื่นของสถานีโทรทัศน์ และเข้าทำการ Propaganda ทำให้ประชาชนลูกสื่อต่อต้านรัฐบาล และเมื่อจอมเผด็จการ บู้ทอัฟเครื่อง P.C. ของตัวเองดู ก็จะพบว่าเงินเป็นล้านๆ ดอลลาร์ในบัญชีธนาคารที่สวิตนั้น ได้อันตรธานกลายเป็นศูนย์ไปเสียแล้ว

ทั้งหมดนี้เกิดขึ้นโดยไม่ต้องยิงกันเลยแม้แต่นัดเดียว อาจกล่าวได้ว่า “ต่อไปนี้เราจะสามารถยุติสงครามก่อนที่จะเกิดสงครามเสียอีก หรือเป็นการดำเนินสงครามด้วยวิธีการใหม่เอี่ยมอย่างสิ้นเชิง” พันเอก แทงค์สลีย์กล่าว การสงครามอย่างใหม่เอี่ยมนี้ อาจจะมีชื่อว่า “Information warfare” หรือ Info war ปัจจุบันเป็นเรื่องที่ฮือทที่สุดในเพนตากอน แนวความคิดของ Info war คือการเปลี่ยนแปลงวิธีการของทหารยุคใหม่โดยสิ้นเชิง ในทางยุทธศาสตร์ทหาร ถือว่าเป็นการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ ทั้งส่วนที่เป็น way (วิธีการ) และ Means (เครื่องมือ)

แนวความคิดของ Info war มุ่งเน้นการนำเอาความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี (จนถึงขั้นมหัศจรรย์แล้วในวันนี้) มาใช้ในทางทหารให้เต็มที่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการโจมตีอย่างรวดเร็ว (Rapid), ลักลอบ (Stealthy), กว้างไกล (Widespread) และมีผลการทำลายอย่างย่อยยับ (Devastating) ต่อระบบโครงสร้างพื้นฐาน (Infra-structure) ทั้งทางทหารและทางพลเรือนของฝ่ายตรงข้าม

เพนตากอน กำลังวางแผน **ปฏิวัติสนามรบ ด้วย เทคโนโลยีข้อมูลข่าวสาร** (Information Technology – I.T.) อย่างเข้มข้น เชื่อกันว่า I.T. คืออาวุธปฏิวัติสนามรบ เหมือนกับที่รถถังเคยทำไว้ในสงครามโลกครั้งที่ ๑ และระเบิดปรมาณู เคยทำไว้ในสงครามโลกครั้งที่ ๒ พลเรือเอก วิลเลียม โอเวน รองประธานคณะเสนาธิการร่วม สหรัฐอเมริกา กล่าวว่า “นี่คือของขวัญชิ้นใหม่จากสหรัฐอเมริกาที่จะมอบให้แก่การสงคราม”

อย่างไรก็ตาม **การปฏิวัติสนามรบ** ดังกล่าวนั้น เปรียบเสมือนดาบสองคม คมด้านที่หันเข้าหาสหรัฐอเมริกาเองนั้นก็อันตราย และมีปัญหามากเหมือนกัน อย่างน้อยที่สุดก็คือ ปัญหาที่ว่า การทำลายล้างผลาญระบบตลาดหุ้นของประเทศอื่นจนเศรษฐกิจพังพินาศนั้น ถือว่าเป็นการกระทำที่ผิดต่อศีลธรรมระหว่างประเทศหรือไม่ ? และในด้านที่เป็นมหันตภัยใหญ่หลวงต่อสหรัฐฯ เองก็คือ หากฝ่ายตรงข้าม โดยเฉพาะผู้เผด็จการในประเทศที่ไม่ร่ำรวย หรือรุดหน้าทางเทคโนโลยีมากนัก แต่มีความสามารถพอที่จะกระทำได้ระบบตลาดหุ้นหรือใช้ **วิธีการก่อการร้ายทาง I.T.** กระทำต่อระบบควบคุมการจราจรทางอากาศของสหรัฐอเมริกา เข้าให้บ้างแล้วละก็ เพียงสองตัวอย่างนี้ก็นับว่า เป็นปัญหาที่น่าเวียนหัวไม่น้อยแล้ว ที่น่าสะพรึงกลัวมากที่สุดคือ สหรัฐฯ มีโอกาสเป็นฝ่ายที่จะถูกถล่มก่อนเหมือนกัน ดังเช่นเหตุการณ์ “เพิร์ลฮาร์เบอร์” ในอดีต แต่ในอนาคตมันจะเป็น “Electronic Pearl Harbor” ซึ่งสิ่งนี้ถือว่าเป็นภัยเผชิญหน้าสำคัญต่อความมั่นคงของสหรัฐฯ ทั้งในทศวรรษนี้ และคาดว่าในศตวรรษหน้าด้วย

หลักนิยม Info war ได้รับการพัฒนามาตามลำดับพร้อมๆ กับ การปฏิบัติการทางทหารเชิงรุกของสหรัฐฯ ยุคปัจจุบัน : ในวันแรกของสงครามอ่าวเปอร์เซีย สหรัฐฯ ใช้เครื่องบินรบแบบ Stealth ตีดาวุธนำวิถีที่มีความ

แม่นยำสูงเข้าทำลายแหล่งพลังงานและระบบข่ายงานการติดต่อสื่อสารใน
แบกแดด ส่งผลให้ ชัดดัม ฮุสเซน หู - ตา มีดสนิทไปทันทีระยะหนึ่ง

ในเฮติ สหรัฐฯ ใช้การรณรงค์ทางจิตวิทยาที่มีการศึกษาและ
เตรียมการอย่างดี เพื่อล้มรัฐบาลเผด็จการของ นายพล ซีดราส และผลักดัน
ให้อดีตประธานาธิบดี Jean Bertrand Aristide กลับคืนสู่อำนาจด้วยวิธี
การ “Market - research surveys” ทำให้สามารถแบ่งกลุ่มประชากร
ชาวเฮติออกเป็น ๒๐ กลุ่มเป้าหมาย แล้วกระหน่ำกลุ่มเป้าหมายเหล่านั้น
ด้วยใบปลิวนับแสนๆ ใบ ด้วยหัวข้อโฆษณาที่เน้นเฉพาะเจาะจงต่อความ
ต้องการของแต่ละกลุ่ม และก่อนที่จะใช้กำลังบุกขึ้นเฮติ ก็มีโทรศัพท์กลับ
จาก ซี.ไอ.เอ. หลายร้อยสาย โทรถึงหน่วยทหารของเฮติ เกลี่ยกล่อมให้ยอม
แพ้ ขณะเดียวกันก็ส่งข่าวร้าย และข่มขู่คุกคามเข้าไปยัง P.C. ของบรรดา
ผู้นำทางทหารของเฮติด้วย Electronic Mail นั่นเป็นเพียงบทเริ่มต้นของ
การพัฒนาหลักนิยม Info war เท่านั้น สำหรับบทต่อไปนั้นจะยิ่งเพิ่ม
ความเข้มข้น และพิสดารพันลึกขึ้นไปเรื่อยๆ พอๆ กันกับความมหัศจรรย์
ของสิ่งที่เรียกว่า Computer, Microprocessors, High-speed com-
munications และ Sophisticated sensors ซึ่งนับวันแต่จะบันดาลสิ่งที่ไม่
น่าเชื่อให้กลายเป็นจริงได้มากขึ้นทุกที นับจากนี้ไป ใครที่มีความสามารถ
ในการใช้สิ่งเหล่านั้นได้อย่างพิสดารและพลิกแพลงมากกว่าใคร
เขาอื่น คนนั้นคือผู้ที่มีศักยภาพสูงที่สุด

ขณะนี้ทั้งกองทัพบก กองทัพเรือ และ กองทัพอากาศของสหรัฐฯ
ได้จัดตั้งหน่วยงานสำหรับ Info war ขึ้นมาโดยเฉพาะแล้ว เมื่อประมาณ
เดือนมิถุนายนที่ผ่านมา มหาวิทยาลัยวอชิงตันได้ผลิต Info war officer
รุ่นแรกจำนวน ๑๖ คนออกมาพร้อมปฏิบัติงานด้านนี้แล้วอย่างเงียบๆ
๑๖ คนแรกนี้ได้ผ่านการฝึกอบรมมาอย่างครบเครื่อง นับตั้งแต่การป้องกัน

และการโจมตีทางคอมพิวเตอร์ จนถึงการวางแผนดำเนินกลยุทธ์ด้วยหลักนิยม Info war

เมื่อเดือนกรกฎาคม วิทยาลัยการทัพเรือของสหรัฐฯ เพิ่งสิ้นสุดการทดสอบ “Global war game” ซึ่งการทดสอบครั้งนี้มีผู้เชี่ยวชาญด้าน Info war ร่วมในการกิจการทำลายล้างทางคอมพิวเตอร์ฝ่ายตรงข้ามด้วย และในเวลานี้เจ้าหน้าที่ระดับสูงของเพนตากอนกำลังทำการวิเคราะห์ผลจากการ War game ตามหลักนิยม Info war ซึ่งได้ดำเนินการอย่างลับๆ มานานถึง ๒ ปีแล้ว เพื่อให้ได้บทสรุปของภาพในระดับยุทธวิธีในอนาคต

หน่วยสายลับ (Spy agencies) ก็เป็นอีกส่วนหนึ่งของ Info war โดยเฉพาะคนที่มีความสามารถทางด้านพลิกแพลงการใช้งานคอมพิวเตอร์ ได้ทั้งด้านดีและไม่ดีนั้น อาจจะมีกิจกรรม “เล็กๆ” ของตัวเองที่เรียกว่า “Hacker warfare” ได้เหมือนกัน กิจกรรมเล็กๆ ที่ว่านี้ มีปรากฏเป็นจริงขึ้นมาแล้วในกองทัพทั้งสามของสหรัฐฯ และกำลังจะทำการกันอย่างเปิดเผยเป็นส่วนใหญ่ในอนาคต ตัวอย่างที่พอยกให้เห็นได้คือ การพัฒนาไวรัสชนิดใหม่ที่มีชื่อว่า The logic bomb เพื่อใช้ให้มันลึกลงเข้าไปกบดานอยู่ในที่ที่มันพร้อมจะทำลายได้เมื่อสั่ง เหมือนเชื้อโรคในระยะฟักตัวเมื่อถึงโอกาสหรือระยะเวลาที่กำหนดก็จะแผ่ลงฤทธิ์ทันทีที่มันเตรียมตัวจะเข้าไปอยู่คือในคอมพิวเตอร์ที่ควบคุมระบบป้องกันภัยทางอากาศหรือในคอมพิวเตอร์ของธนาคารกลางของชาติเป็นต้น ซี.ไอ.เอ. ก็ไม่ยอมปล่อยให้ใครในงานแบบนี้ ของเล่นใหม่ที่ได้เตรียมไว้เล่นกับประเทศปรปักษ์ ชนิดหนึ่งที่เปิดตัวแจ่มๆ ออกมาแล้วคือ โปรแกรมลับ (Clandestine program) ซึ่งอยู่ในรูปของ คอมพิวเตอร์ชิปปลอม สำหรับคอมพิวเตอร์ระบบอาวุธที่ทันสมัย เช่น เครื่องบินรบเป็นต้น ก่อนที่ประเทศผู้ผลิตอาวุธจะส่งมอบหรือขายอาวุธนั้นๆ ไปให้กับประเทศปรปักษ์ของสหรัฐฯ ซี.ไอ.เอ. ก็จะได้กระทำ

พิธีสวดใส่คอมพิวเตอร์ชิปที่ว่ามันเข้าไปในระบบอาวุธนั้นเสียก่อนด้วยวิธีใดก็ตามไม่ยกเว้น

แม้แต่การให้สินบนแก่บริษัทผู้ผลิตอาวุธนั้น พุดง่าย ๆ คือเอาของจริงออก เอาของที่จริงกว่า (สำหรับสหรัฐฯ) ใส่เข้าไปแทน เมื่ออาวุธนั้นตกถึงมือประเทศปรปักษ์ มันก็ยังคงใช้ได้ตามสมรรถนะทุกอย่าง เว้นไว้อย่างเดียว คือเวลายิงแล้วหัวรบ (War Head) ของมันไม่ยอมทำงาน เสียต้อยเท่านั้นเอง ยังมีของเล่นอีกมากมายใน Info war นอกจากไวรัสคอมพิวเตอร์แล้ว ยังมี Electromagnetic pulse – EMP นื่องใหม่จาก สถาบันลอส อลามอส รัฐนิวเม็กซิโก เจ้า EMP ที่ว่านี้มีขนาดประมาณกระเป๋ากเอกสารเท่านั้นเอง แต่มันสามารถระเบิดคลื่นแม่เหล็กไฟฟ้าออกมาอย่างกับฟ้าผ่าได้ วิธีใช้งานก็ง่าย เพียงมีคนใจกล้า หัวกระเป๋าบิ๊วไปวางไว้แถวๆ อาคารอะไรก็ได้ที่ควรแก่การให้บริการชนิดนี้ แล้วก็ตั้งเครื่องให้ทำงานเพียงเท่านั้นเอง ส่วนประกอบทุกอย่างในอาคารนั้นที่เป็น หรือเกี่ยวข้องกับด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์ก็จะหมดสภาพการใช้งานไปทันที เท่านั้นยังไม่พอยังมีของใหม่ที่กำลังจะทดลองกันอีก คราวนี้เป็นการผลิตผสมผสานกันระหว่างอิเล็กทรอนิกส์ กับ ไบโอบี นักวิทยาศาสตร์ เขาเชื่อกันว่าน่าจะมีเจ้าตัวอะไรสักชนิดหนึ่งซึ่งมองด้วยตาเปล่าไม่เห็น สามารถเพาะเลี้ยงได้ แล้วก็ใช้งานให้ไปกินอะไรต่อมิอะไรเป็นอิเล็กทรอนิกส์ ทั้งส่วนที่เป็นฉนวนและส่วนอื่นๆ ส่วนไหนกินได้ก็กินเสียให้หมด อย่างนั้นก็แล้วกัน ของเล่นใน Info war ยังจะเป็นเครื่องมือรวบรวมข่าวสารอย่างวิเศษ ในสงครามยุคใหม่อีกด้วย ปัจจุบันฝนดาวคอน มีทั้งดาวเทียม, เครื่องบินจารกรรม และอากาศยานติดตั้งอุปกรณ์ถ่ายภาพโดยไม่ใช้คนขับสำหรับสอดแนมได้ทั่วโลก แต่ในอนาคตจะมีมากกว่านั้น จะมีเครื่องตรวจจับขนาดจิ๋ว (Tiny sensors) ติดตั้งอุปกรณ์ถ่ายภาพนับพันๆ เครื่องล่องลอยอยู่ทั่วไปในอากาศ และทั้งซุกซ่อนไว้บนพื้นดิน และขณะนี้สถาบันเทคโนโลยีแห่งรัฐแมสซาชูเซตส์ กำลัง

คิดค้นสิ่งประดิษฐ์สิ่งหนึ่งสำหรับภารกิจ Sensor ขนาดของมันจะประมาณเท่ากับซองบุหรี่ บินได้ ถ่ายรูปได้ ที่สำคัญที่สุด คือสามารถพิสูจน์กลิ่นฝ้ายตรงข้ามได้ด้วย สิ่งประดิษฐ์ใหม่นี้ อาจเรียกว่า “Miniature Aerial Sensor” ทำงานด้วยระบบ “Biosensor” มีหลักการทำงานง่ายๆ คือ เครื่องจิ๋วดังกล่าวนี้จะบินไปและโปรยหมอกควัน (Aerosols) ลงไปบนตัวทหารหรือไม่ก็ใช้วิธีการลักลอบนำเอาสารเคมีไปปลอมปนเข้ากับอาหารของกำลังฝ้ายตรงข้ามเสียก่อน หลังจากนั้นหน่วยนั้นทั้งหน่วย ไม่ว่าจะเคลื่อนย้ายไปที่ไหนเป็นอันต้องถูกพิสูจน์ทราบที่ตั้ง และการวางกำลังได้ทั้งหมดตลอดเวลาทราบใดที่ทหารในหน่วยนั้นยังมีเหงื่อและลมหายใจเพราะระบบ Biosensor นี้ ตรวจจับความเคลื่อนไหวของทหารด้วยกลิ่นเหงื่อและลมหายใจ Info war อาจเป็นได้ทั้งเครื่องมือก่อสงคราม และเครื่องมือป้องกันสงคราม เทคนิค และ เทคโนโลยีของ Info war สามารถนำมาใช้ในการดำเนินสงครามก็ได้ หรือนำมาขัดเขยกำลังทหารที่ถูกกลดลงตามข้อจำกัดของงบประมาณก็ได้ สำหรับกำลังทหารสหรัฐฯ ถ้านับจำนวนพลรบภาคพื้นดินจำนวน ๑.๑ ล้านคนแล้วเป็นเพียงอันดับที่ ๘ ของโลกเท่านั้น ดังนั้นสหรัฐฯ ต้องแสวงประโยชน์อย่างสูงสุดจากความเป็นเลิศทางด้านเทคโนโลยี, คอมพิวเตอร์, โทรคมนาคม และข้อมูลข่าวสารของตนในปัจจุบันนี้ เพื่อความพร้อมทางทหารที่จะเผชิญหน้ากับสิ่งทำลายในอนาคตได้ทุกรูปแบบ

เมื่อเดือนพฤษภาคมที่ผ่านมา สหรัฐฯ ได้ทำการทดสอบหลักนิยม info war ครั้งใหญ่ด้วยกำลัง ๑ กองพลทหารราบ มีกำลังเข้ารับการทดสอบกว่า ๒๐,๐๐๐ คน ที่ Fort Leavenworth, Kansas กำลังพลแต่ละคนได้รับการติดตั้งเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ และคอมพิวเตอร์ที่ทันสมัยล้ำยุคที่เรียกกันว่า Sophisticated Information processing equipment และติดตั้งประจำการด้วยอาวุธสมัยใหม่ที่ “ฉลาด” กว่าอาวุธปัจจุบัน

ที่เรียกว่า “Smart weapons” ทำการประลองยุทธ์กับข้าศึกสมมุติที่จัดและรูปแบบเกาหลีเหนือมีกำลังพลเป็น ๓ เท่าของสหรัฐฯ ในการประลองยุทธ์ครั้งนั้น สหรัฐฯ ใช้คอมพิวเตอร์ในการจัดการสนามรบ ที่รวดเร็วกว่าและใช้ระบบ Sensor ช่วยให้เห็นสนามรบได้ดีกว่า ผลก็คือ ฝ่ายสหรัฐฯ เป็นฝ่ายชนะอย่างเด็ดขาด สหรัฐฯ จะพัฒนากองพลไฮเทคนี้ ให้พร้อมและสามารถใช้ (Deploy) ได้ภายในปี ค.ศ. ๒๐๑๐ นักวิทยาศาสตร์ของมหาวิทยาลัย Johns Hopkins กำลังทำการทดสอบระบบคอมพิวเตอร์แสนรู้ และหู-ตาทิพย์ (Virtually Omniscient Computer System) ระบบหนึ่งเรียกว่า “Force Threat Evaluation and Weapon Assignment” หรือ แปลเอาอย่างง่ายๆ ว่า “ร้อยหู - พันตา” ก็อาจจะได้อยู่เหมือนกัน คือถ้าข้าศึกเข้ามา จะรู้, เห็น เข้าใจ และเลือกใช้อาวุธได้อย่างเหมาะสม ก่อนที่ข้าศึกจะเริ่มทำอะไรได้ หลักการอย่างง่ายของระบบนี้ก็คือการแปลงสัญญาณเรดาร์จากเรือรบมาเป็นภาพสามมิติปรากฏอยู่บนจอภาพหน้าที่นั่งของผู้บังคับบัญชาชั้นสูงของกองเรื่อนั้นๆ แทนที่จะเป็นภาพสัญลักษณ์ทางทหารที่ค่อนข้างยุ่งเหยิงอย่างเก่าๆ แต่จะเป็นภาพ Graphic สามมิติของเครื่องบินทั้งของฝ่ายตรงข้าม และฝ่ายเราอยู่บนจอภาพ เท่านั้นก็ยังไม่พอ ยังสามารถปรับเปลี่ยนมุมมองเห็นจากด้านต่างๆ ได้อย่างรอบทิศด้วย Mouse และคอมพิวเตอร์ยังสามารถให้ข้อเสนอแนะที่หมายที่ควรโจมตีในเวลานั้น กับทั้งยังสามารถเฝ้าตรวจสอบสนามรบตลอดเวลา แม้ผู้บังคับบัญชาจะลุกไปจากหน้าจอแล้ว หากเครื่องทำการตรวจจับความเคลื่อนไหวของฝ่ายตรงข้ามได้ เครื่องจะส่งสัญญาณไปยัง “Alert banner” ซึ่งมีลักษณะเหมือนป้ายทั่วไปด้วยข้อความว่า “Call the Admiral now!!” เจ้าหน้าที่ที่เฝ้าอยู่หน้าจอจะทราบทันที

สภาวะแวดล้อมของ Info war กำลังจะคลี่คลมไปทั่วกองทัพในเร็วๆ นี้แล้ว กองทัพบกสหรัฐฯ ตั้งเป้าหมายเอาไว้ว่าภายในปี ค.ศ. ๒๐๑๐ ตัวทหารและระบบอาวุธจะบูรณาการเข้าด้วยกันโดยมี “อิเล็กทรอนิกส์” เป็นเครื่องสมานความกลมกลืน และสอดคล้องเรียกว่า “เป็น Cyber warrior กันอย่างเต็มตัว” เป็นการผสมผสานระหว่าง Bio กับ Techno ถ่ายทอด Info เข้าหากันและกันโดย Electro เป็นสื่อ นำ “หรือเรียกว่า เป็นการ Digitize the battlefield” (ถ้าแปลว่าทำสนามรบให้เป็นตัวเลขก็คงจะได้เหมือนกัน) ทีมงานวิจัยร่วมระหว่างบริษัท Motorola และสถาบันวิจัยและพัฒนาของกองทัพบกสหรัฐฯ จะเปิดเผยต้นแบบเครื่องมือรบของนักรบแห่งศตวรรษที่ ๒๑ (21st century land warrior) ในราวปีหน้านี้นี้ ซึ่งเฉพาะหมวกเหล็กจะมีปากพูด - หูฟัง สำหรับการติดต่อสื่อสาร, มีกล้องสำหรับการมองเห็นในเวลากลางคืน, เครื่องมือตรวจจับด้วยคลื่นความร้อน และมีจอภาพที่สามารถเลื่อนขึ้น - ลงได้ สำหรับบอกให้ทหารรู้ที่อยู่ของตัวเองและแสดงรายการข้อมูลข่าวสารล่าสุดตลอดเวลา ภาพการสงครามในอนาคต อาจดูคล้ายกับนิยายวิทยาศาสตร์ในปัจจุบัน วันหนึ่งข้างหน้าผู้นำประเทศบางคนอาจจำเป็นต้องเข้าสู่สงครามเสียก่อนที่จะตัดสินใจเข้าสงครามด้วยซ้ำไป ซ้ำบางคนยังทำนายเลยไปไกลกว่านั้นอีกว่า สงครามในอนาคต คู่สงครามจะต่อสู้กันหน้าจอภาพเครื่องคอมพิวเตอร์เท่านั้น แทนที่จะต่อสู้กันในสนามรบ และผลแพ้ - ชนะก็จะปรากฏที่หน้าจอนั่นเอง ไม่ใช่ที่สนามรบ แต่คำทำนายอย่างหลังนี้ ตามความเห็นของ พลโท Jay Garner (ผบ.หน่วย Army’s Space and Strategic Defense Command) แล้วคงเป็นไปได้ถึงขนาดนั้น เพราะสงครามนั้นคงจะไม่เหมือนกับวิดีโอเกมส์ แน่

แต่สิ่งหนึ่งซึ่งคาดว่าจะต้องเกิดขึ้นแน่ๆ (ทั้งๆ ที่ไม่อยากจะให้เป็นอย่างนั้น) คือการปรับปรุงองค์กรทางทหารครั้งใหญ่ (Vast reorganiza-

tion of the military) ในเมื่อระบบอาวุธมีขนาดเล็กลงและมีเจ้าเครื่องบินขนาดจิ๋วที่สามารถค้นหาตรวจจับและโจมตีกำลังฝ่ายตรงข้ามได้อย่างมีประสิทธิภาพแล้ว เรือบรรทุกเครื่องบินและเครื่องบินรบที่ต้องใช้คนบังคับจะไม่กลายเป็นสิ่งล้าสมัยไปหรืออย่างไร กองทัพยังอาจจำเป็นต้องปรับปรุงโครงสร้าง (Restructuring) ใหม่ ให้มีลำดับชั้น (Layers) ของฝ่ายอำนวยการและลำดับชั้นการแสวงข้อตกลงใจระหว่างผู้บังคับหน่วยและฝ่ายอำนวยการน้อยลง คำสั่งจากนายพล (General) ถึงพลทหาร (Shooter) ต้องลัด – สั้น – ตรงมากขึ้น ภายในกองทัพแทบจะมองไม่ออกว่าคนไหนคือทหาร คนไหนคือพลเรือน เนื่องจากมีพลเรือนจากบริษัทเอกชนมากมายที่กองทัพมีความจำเป็นต้องจ้างเข้ามา Operate เครื่องมือที่ละเอียดอ่อนทั้งในที่ดั่งปกติและในสนามรบ และคาดว่าจะต้องเกิดปัญหาขัดแย้งภายในกองทัพ ทั้งในแง่ระบบราชการและแบบธรรมเนียมทหารอีกด้วย ตัวอย่างเช่น ระหว่างผู้บังคับหน่วยฝูงบินรบ (แบบใช้คน) กับผู้บังคับหน่วยฝูงบินจิ๋ว (แบบไม่ใช้คน) นั้น น่าจะแตกต่างกันอย่างมากเสียจนแทบไม่มีอะไรเหมือนกันเลย

แต่ หลักนิยม Info war ที่ว่ามาทั้งหมดนั้นใช่ว่าจะมีคนเห็นด้วยไปเสียทั้งหมดไม่ แม้แต่คนในเพนตากอนเองก็ตาม (คนที่เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยในที่นี้คงหมายถึงคนที่มีส่วนเกี่ยวข้องและเกี่ยวข้องในระดับสำคัญ หรือ “Think Tanks” ทั้งหลาย ไม่ใช่คนทั่วไปที่ไม่เกี่ยวข้องหรือไม่รู้เรื่อง) คนที่ไม่เห็นด้วยเขากลัวว่าคนที่โปร Info war อาจจะว่าเกินเลยไป (Oversold) ที่ว่า Info war สามารถทดแทนกำลังทหารถึง ๔ กองพล และกองเรือบรรทุกเครื่องบินได้อีกตั้ง ๑ กองเรือ เป็นไปไม่ได้แน่นอน

ฝ่ายตรงข้ามที่เผชิญหน้ากับอาวุธ Info war ของฝ่ายเรา น่าจะไม่เกิดความเกรงกลัวอะไรเราเลยหากไม่มีอะไรที่น่ากลัว ให้เห็นเสียเลย

ไม่ผิดอะไรกับ Paper Tiger เท่านั้นเอง “การรณรงค์ทางจิตวิทยาที่ประสบความสำเร็จในเฮตินั้นเพราะมีกำลังทหารถึง ๒๐,๐๐๐ คน หนุนหลังอยู่ ๒๐,๐๐๐ คน ที่ว่านี้แหละ คืออะไรที่น่ากลัว ที่ควรมีให้ฝ่ายตรงข้ามเห็น ฝ่ายเราจึงจะไม่เป็นเสือกระดาษ แล้วก็ย้ำหัวตะปูดอีกทีว่า “แม้ว่าอเมริกันจะยอมรับ Info war เป็นหลักนิยมการต่อสู้ของอเมริกันแล้วก็ตาม เราจะแน่ใจได้อย่างไรว่าชาติอื่นก็จะยอมรับหรือเล่นด้วย ถึงอย่างไรคนในบอสเนียก็จะสู้กันด้วยเครื่องมือทุกอย่างสารพัดไม่ว่าแม้แต่มีดตัดเนย คือยิ่งงี้ก็จะสู้กันให้แตกไปข้างหนึ่งจนได้ เพราะไวรัสคอมพิวเตอร์ไม่ใช่เครื่องมือยุติความขัดแย้งแต่ประการใด”

Martin Libick ผู้เชี่ยวชาญด้าน Info war แห่ง National Defense University ก็เป็นอีกคนหนึ่งที่ไม่เห็นด้วย โดยให้เหตุผลว่าการที่จะทำลายระบบ I.T. ของฝ่ายตรงข้ามให้ได้โดยสิ้นเชิงนั้น เป็นสิ่งที่เป็นไปได้ เพราะถึงอย่างไรฝ่ายตรงข้ามก็ต้องพยายามหาทางติดต่อสื่อสาร ฝ่ายรุกราน Jamming ไปให้ได้ และฝ่ายตรงข้ามย่อมมีขีดความสามารถที่จะกระจายกำลังและเปลี่ยนย้ายที่ตั้งทางการควบคุมบังคับบัญชาไม่ให้ถูกค้นพบหรือทำลายได้ง่ายๆ ทั้งนี้ ด้วยเครื่องมือต่างๆ ที่ฝ่ายตรงข้ามก็มีอยู่เหมือนกัน เช่น ระบบเครือข่ายไมโครคอมพิวเตอร์ โทรศัพท์ระบบเซลลูลาร์ และระบบ Video Conferencing เป็นต้น ส่วนการรณรงค์ทางจิตวิทยา (Psywarrior) นั้น ก็ไม่ใช่ของง่ายอย่างที่คิด เพราะการที่จะให้ได้มาซึ่งความสนใจ จากกลุ่มเป้าหมายนั้น อาจจะต้องแข่งขัน (ชิงความสนใจ) กับการแพร่กระจายคลื่นรบกวนกับพายุหมหาประลัยของ Commercial T.V. อย่างเช่น CNN หรือ Internet เป็นต้น ในสงครามอ่าวเปอร์เซียนี้ ฝ่ายพันธมิตรสามารถตัดกระแสไฟฟ้าและโทรศัพท์ของ ซัดดัม ฮุสเซน ได้ก็จริงอยู่ แต่ก็ไม่สามารถโค่นซัดดัม ฮุสเซน ลงได้แต่อย่างใด

ในขณะที่กระทรวงกลาโหมสหรัฐฯ ได้ตกลงใจแล้วว่าที่จะเร่งพัฒนาหลักนิยม Info war อย่างจริงจัง เจ้าหน้าที่ระดับสูงหลายคนก็ได้แสดงความวิตกกังวลว่า ชาตินั้นๆ ก็อาจทำการพัฒนาอาวุธใหม่ๆ ของ Info war อย่างเดียวกันกับสหรัฐฯ และสามารถนำมาใช้กับสหรัฐฯ ได้ด้วย และอาจทำให้เกิดการแข่งขันกันด้านการสะสมอาวุธแบบใหม่ (Info war arms race) ซึ่งในการแข่งขันดังกล่าวนี้ สหรัฐฯ อาจจะเป็นฝ่ายแพ้เอาได้ง่ายๆ เพราะสหรัฐฯ อยู่ในภาวะสุดยอดทางเทคโนโลยีจนถึงกับว่าระบบสำคัญๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งระบบป้องกันประเทศนั้น ขึ้นอยู่กับสิ่งที่เรียกว่า **Cyber, I.T. และ อิเล็กทรอนิกส์** แทบทั้งสิ้น และสิ่งเหล่านี้เองกลายเป็นจุดอ่อนและความล่อแหลมของสหรัฐฯ ในปัจจุบัน กล่าวอย่างง่ายคือ ยิ่งเจริญมากก็ยิ่งแขวนชะตากรรมไว้กับสิ่งที่ง่ายแก่การทำลายมาก นั่นเอง

“ระบบไมโครเซนเซอร์ในฝูงอากาศยานจิ๋วและระบบคอมพิวเตอร์ดาวพิเศษแสนรู้ที่ว่ามันนั้น การที่จะมีมันขึ้นมาได้ ต้องทุ่มเทงบประมาณมหาศาล แต่ว่าการที่จะทำลายมันนั้นง่ายนิดเดียว ขำราคาถูกอีกด้วย เพียงใช้เครื่องคอมพิวเตอร์กับโมเด็มเท่านั้นซึ่งขายอยู่ทั่วไปแค่ One phone call ก็เกินคุ้มแล้ว ไม่จำเป็นต้องทั้งใหญ่ทั้งรวยเสียก่อนแล้วค่อยมาคิดเล่นหรอก เกมมันไม่ยากเลย คล้ายกับหลักการต่อสู้แบบยูโดนั่นแหละ ที่คนตัวเล็กๆ ก็สามารถเหวี่ยงคนตัวโตๆ กระเด็นได้อย่างสบายๆ จึงไม่น่าสงสัยเลยว่าเดี๋ยวนี้ทำไมประเทศเล็กๆ จนๆ หลายประเทศถึงได้กระตือรือร้นที่จะเล่นเกมมันนี้เสียเหลือเกิน มากยิ่งกว่าประเทศใหญ่ๆ รวยๆ เสียอีก นั่นคือข้อคิดเห็นของนักวิเคราะห์อนาคตคนหนึ่ง ของสหรัฐฯ การเป็นนักรบ Info หรือ Info warrior นั้นเป็นไม่ยากเลย ใครๆ ก็เป็นได้ถ้ามีเงินซื้อได้และใช้เป็น เพียงแต่ไปเดินหาซื้อ P.C. ตามร้านที่มีขายทั่วไป ก็จะได้มาซึ่งอาวุธ Info war แล้ว ขอเพียงมีคนหัวใสๆ ไม่ก็คน กับสถานที่ทำงาน

เล็กๆ สักแห่งหนึ่ง เท่านั้นก็เพียงพอที่จะเล่นอะไรๆ ได้สารพัด รวมทั้งจะให้ก่อวาระบบเศรษฐกิจให้สั่นสะเทือนไปทั่วประเทศด้วยก็ยิ่งได้

และขณะนี้สหรัฐฯ ก็เริ่มโดนเข้าบ้างแล้ว แต่เป็นเพียงการเริ่มหักทลายเบาๆ เป็นการซิมลางเสียก่อนในห้วงระยะเวลาเพียง ๑๘ เดือน (นับถึงวันที่ ๑ กรกฎาคม ที่ผ่านมานี้) “หน่วยรักษาความปลอดภัยระบบอัตโนมัติทางทหาร” ซึ่งเป็นกองกำลังแก้ปัญหาภาวะฉุกเฉินทางด้านเทคโนโลยีของเพนตากอน (Pentagon’s Technological Emergency Force) ซึ่งมีภารกิจในการตอบโต้การโจมตีทางด้านคอมพิวเตอร์ทุกรูปแบบ ได้รับความไว้วางใจให้ไปทั่วโลกและร้องขอความช่วยเหลือถึงกว่า ๒๘,๐๐๐ ครั้ง (ทางโทรศัพท์) หน่วยฉุกเฉินสามารถจับเป็นเจ้าโปรแกรมบุกรุก (Hacker Program) ที่มีชื่อว่า “Critters” ได้นับเป็นพันๆ โปรแกรมแล้ว กักเอาไว้ในฐานะเชลยศึกเพื่อทำการซักถาม (วิจัย) ต่อไป โปรแกรมบุกรุกที่ว่านี้นับวันแต่จะมีขีดความสามารถสูงขึ้นและใช้ได้ง่ายมากขึ้นทุกที ทั้งยังสามารถใช้มันเข้าโจมตีโดยไม่จำเป็นต้องรู้รหัสลับของระบบเครื่องที่จะโจมตี และไม่จำเป็นต้องรู้เรื่องอะไรเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ทั้งสิ้น “เพียงแค่นำ mouse ชี้จุดเป้าหมาย แล้วก็ใช้นิ้วกระแทกคีย์บอร์ด เท่านั้นก็เรียบร้อย

เพนตากอนมีความวิตกว่า ภัยคุกคามจาก Info Attack นั้นอาจร้ายแรงยิ่งกว่าที่คิดไว้มาก ภัยคุกคามดังกล่าว อาจเป็นไปได้ตั้งแต่กลุ่มขบวนการก่อการร้าย หรือการก่อการร้ายระดับชาติจนถึงการโจมตีขนาดใหญ่ทางยุทธศาสตร์ที่กระทำแบบแอบแฝงในลักษณะการก่อการร้ายหรือการก่อวาระขนาดเล็กๆ หากถูกโจมตีแบบนี้ สหรัฐฯ อาจไม่ทันรู้ตัวเลยก็ได้ว่า บัดนี้ตัวเองถูกโจมตีทางยุทธศาสตร์แล้ว และจนถึงเวลานี้ก็ยังไม่อาจแสวงหาความร่วมมือ หรือการประสานงานระหว่างประเทศด้วยวิธีใดๆ ที่จะสามารถตรวจจับหรือตอบโต้การโจมตีได้ แสนวนานูภาพมหิมา

ของสหรัฐฯ จะเปลี่ยนแปลงไปในทันทีเมื่อไม่สามารถใช้กำลังได้ตามเวลาที่ต้องการ และอีกทั้งเมื่อเกิดการผิตเพี้ยนของระบบการส่งกำลังบำรุงทั้งระบบ เมื่อขบวนยานยนต์ รถไฟ เครื่องบินและกองเรือ ต่างเคลื่อนย้ายกันไปสะเปะสะปะ แสนยานุภาพอันเกรียงไกรนั้น มีก็เหมือนไม่มี

ในระหว่างสงครามอ่าวเปอร์เซีย (อีกเช่นกัน) กลุ่มนักธุรกิจ Info war ชาวดัตช์กลุ่มหนึ่งยื่นข้อเสนอต่อ ซัตตัม ฮุสเซน ขอรับเหมา งานสร้างความเพี้ยน ให้แก่ แสนยานุภาพของสหรัฐฯ ในตะวันออกกลางทั้งหมด เพื่อให้การใช้กำลังทหารของสหรัฐฯ ในภูมิภาคนั้นเป็นไปอย่างไม่มีประสิทธิภาพ ด้วยวงเงิน ๑ ล้านดอลลาร์ แต่เป็นเคราะห์ดีของสหรัฐฯ ที่ ซัตตัม ฮุสเซน ไม่เอาด้วย มิฉะนั้นแล้วรูปแบบของสงครามอ่าวเปอร์เซีย คงจะเปลี่ยนไปจากที่เป็นมาอย่างแน่นอน เพราะในคราวนั้นสหรัฐฯ นำเอาระบบการติดต่อสื่อสารทางทหารไปแขวนไว้กับระบบ Internet อย่างกว้างขวาง เป็นเป้าหมายอย่างยิ่งของ Info - Attack รายงานลับของ ซี.ไอ.เอ. ฉบับหนึ่งระบุว่า ทุกวันนี้ แม้จะยังไม่เป็นที่ยืนยันได้กระจ่างชัดว่าสหรัฐฯ กำลังโดนเล่นงานจริงๆ แล้วหรือยัง แต่ที่ยืนยันได้แน่นอนที่สุดก็คือว่าหน่วยข่าวต่างชาติหลายๆ หน่วยกำลังพยายามจ้องหาจุดเจาะอยู่เต็มไปหมด โปรแกรมบุกรุกที่เป็นหัวหอกเจาะเข้าไปแดงของเพนตากอน แต่ถูกสกัดเอาไว้ได้เสียก่อน ในจำนวน ๗ ครั้งหลังสุดนั้น ปรากฏว่าเป็นผู้บุกรุกจากต่างชาติ ๕ ครั้ง นาวาอากาศเอก Alan D Camper เจ้าของหนังสือเรื่อง “The First Information War” ซึ่งเขียนในปี ค.ศ. ๑๙๙๒ กล่าวถึงการใช้เทคโนโลยีข้อมูลข่าวสาร : I.T. เป็นอาวุธสงครามอ่าวเปอร์เซียเปิดเผยว่า เขาได้รับการติดต่อขอซื้อหนังสือนี้เป็นจำนวนมาก จากสถานทูตของชาติต่างๆ เกือบทั่วโลกและสำหรับสาธารณรัฐประชาชนจีนนั้น ถึงกับใช้หนังสือนี้เป็นตำราสอนในหลักสูตร Info war เลยทีเดียว ด้วยจุดอ่อน

สำคัญคือ ความยากลำบากในการรักษาความปลอดภัยระบบคอมพิวเตอร์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งระบบคอมพิวเตอร์ที่ใช้ควบคุมงานด้านการทหารของสหรัฐฯ ทุกวันนี้สหรัฐฯ ถูกรบกวนด้วยการดัดแปลงเล็กน้อยทางคอมพิวเตอร์ ถึงวันละประมาณ ๕๐๐ ครั้ง แต่ตรวจจับได้เพียงวันละ ๒๕ ครั้ง และมีการรายงานการตรวจจับนี้ไปยังเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องเพียงวันละ ๒ ถึง ๓ ครั้ง เท่านั้น นี่คือการเป็นคอมพิวเตอร์ของคอมพิวเตอร์ เพราะมันจะต้องเป็นไปตามหลักการสำคัญคือ ต้องใช้ง่ายที่สุดและต้องเข้าถึงกับ Internet ได้ ง่ายด้วย เมื่อเป็นเช่นนี้ มันก็ต้องเป็นเป้าหมายที่ง่ายแก่การเจาะด้วยเป็นธรรมดา กล่าวกันว่า การเข้าตีเจาะต่อระบบคอมพิวเตอร์ของสหรัฐฯ นั้น จะเจอของแข็งหน่อย ก็ระลอกแรก หรือเครื่องแรกเท่านั้น ถ้าผ่านเครื่องแรกเข้าไปได้เครื่องที่เหลือที่ Link กับเครื่องแรกจะไม่รู้เลยว่า ผู้บุกรุกที่ผ่านประตูแรกเข้ามาได้แล้วก็ถือว่าเป็นพวกเดียวกันก็แล้วกัน **จึงมีความเปรียบระบบคอมพิวเตอร์ของสหรัฐฯ ว่าเหมือนลูกอม Crunchy นั้นแหละ ข้างนอกแข็งๆ กรอบๆ หน่อย แต่ข้างในนั้น นุ่ม หวาน อร่อยดีจริงๆ**

แม้แต่ระบบคอมพิวเตอร์ที่อยู่นอกแวดวงการทหารไม่ว่าจะ รอดพ้นจาก Info Attack ไปได้ อย่างเช่น ธนาคาร ตลาดหุ้น วิทยุการบิน โทรศัพท์ และโรงผลิตไฟฟ้า เป็นต้น เหล่านี้ล้วนตกเป็นเป้าหมาย Info Attack ด้วยเหมือนกัน คงไม่ต้องนึกภาพก็เห็นแล้วว่า หากระบบเหล่านี้ถูกโจมตีแล้ว สภาพของมันจะเป็นเช่นไร “สหรัฐฯ คือประเทศที่ล่อแหลมและบอบบางต่อ Info Attack มากที่สุดในโลก” พลเรือโท John Mc Connell ผู้อำนวยการหน่วยรักษาความปลอดภัยแห่งชาติ (NSA) ว่าไว้อย่างนั้นด้วย Info Attack นี้อาจต้องเปลี่ยนแนวความคิดเก่าอย่างสิ้นเชิงที่ว่า “ถ้าไม่เข้า ถ้าเสียก็ไม่ได้ลูกเสีย” เพราะการโจมตีแบบใหม่นี้ไม่ต้องอย่างกรายเหยียบดินแดนที่จะโจมตีแม้แต่เพียงก้าวเดียว ต่อไปนี้จึงไม่มีความจำเป็น ต้องเข้าถ้าเสียอีกต่อไป หลักนิยม Info war นี้ ความจริงน่าจะเป็นการต่อสู้

กันทางทหารเป็นหลัก แต่ไปๆ มาๆ กลับเบนเข็มมามุ่งเล่นงานกันด้วย เป้าหมายทางพลเรือนด้วยอีกจนได้ ที่นี้ก็เลยเป็นปัญหาสำหรับประธานาธิบดีสหรัฐฯว่าจะกำหนดภารกิจและความรับผิดชอบในการป้องกันและตอบโต้ Info war นี้ ให้น่วยงานใดบ้าง เจ้าหน้าที่ทำเนียบขาวคนหนึ่ง พูดครั้งเล่นครั้งจริงว่า รัฐบาลคลินตันเองก็กลัวเรื่องนี้อยู่มากเหมือนกัน คือกลัวว่า ระยะเวลาที่เหลือน้อยก่อนจะถึงการเลือกตั้งในปหน้า หากสหรัฐฯ โดนทำให้เสียก่อนละก็ คงจะเสียคะแนนรูตไป ดังนั้น วิธีการที่ดีอันหนึ่ง คือ หากโดนเข้าให้จริง ๆ “ก็หารัฐมนตรีแพะ” วั้รับหน้าเสื่อชกคนหนึ่งก็แล้วกัน ขณะเดียวกันนี้เจ้าหน้าที่ระดับสูงคนหนึ่งเสนอว่าในอนาคต ภายในกระเป๋าดำ (Black bag) ของประธานาธิบดี ซึ่งบรรจุรหัสการใช้อาวุธนิวเคลียร์นั้น จะต้องมียุทธศาสตร์ปูมขีปนาวุธ Info เอาไว้ด้วย

ยังมีปัญหาคิดในแง่มุมมองต่างๆ อีกมากมาย สำหรับ “การสงครามแบบประหยัดและไม่ต้องนองเลือด” (Low cost and Bloodless) นี้ อย่างเช่นในแง่คิดด้านศีลธรรม อนุศาสนาจารย์เคามีการสัมมนากันถึงปัญหาที่ว่า ในการต่อสู้ซึ่งใช้ความเร็วเท่ากับแสง อาจจะรู้แพ้ - ชนะ แล้วนี้ ถ้าฝ่ายที่เขาอยากยอมแพ้จะขอประกาศยอมแพ้ จะทำได้ทันหรือ? สนธิสัญญาห้ามใช้อาวุธเคมี - ชีวะ ต้องรีบแก้ไขด่วน ก่อนที่เจ้าเครื่องบินจู่จะออกอาละวาดไล่ฉีตสารเคมีเพื่อตามตมกลืนเหงื่อและลมหายใจ และก่อนที่เจ้าจอมเขมือบจะออกทำงานมันคือ กินอิเล็กทรอนิกส์เป็นอาหาร สำหรับสหรัฐฯ การบอมบ์ตลาดหุ้นฝ่ายตรงข้ามก็ดูๆ จะเป็นสิ่งที่น่าสนใจอยู่ แต่ก็ไม่ค่อยอยากจะทำนัก ก็พอๆ กับการลอบสังหารผู้นำประเทศฝ่ายตรงข้ามนั้นแหละ เป็นสิ่งที่สหรัฐฯ พยายามหลีกเลี่ยงมาตลอดทั้งๆ ที่สหรัฐฯ เองถูกจ้องเล่นงานเสียทั้งหมดทุกอย่างนั้นพร้อมๆ กัน ประธานาธิบดีจอร์จบุช เคยคิดจะเล่นงานระบบการเงินการคลังของอิรักอยู่เหมือนกัน แต่มีเสียงคัดค้านจาก ซี.ไอ.เอ. ด้วยเหตุผลที่ว่า “เล่นเงินของเขาก็เหมือน

เล่นงานคนของเขาทั้งประเทศ ไม่มีนายใหญ่ของ ซี.ไอ.เอ. คนไหนเคยคิดจะทำอย่างนั้น”

บทสรุปก็คือ อันที่จริงแล้ว Info war อาจจะเป็นเพียงอีกลักษณะหนึ่งของสงครามยุคใหม่ที่ ยิ่งไงๆ ก็ไม่พ้นประชาชน พลเรือน ที่ไม่รู้เรื่องรู้ราวต้องตกเป็นผู้เคราะห์ร้ายอยู่ดี เหมือนดังเช่นนี้สงครามยุคเก่าๆ ที่ผ่านมา ตั้งแต่ การล้างผลาญด้วยไฟ ที่ เดรสเดน และโตเกียว (Fire-bombing of Dresden and Tokyo) ในสงครามโลกครั้งที่สอง สู่การเข่นฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ (Ethnic cleansing) ในบอสเนีย จนถึง การถล่มระบบควบคุมการเดินอากาศ และระบบโทรศัพท์ด้วยคอมพิวเตอร์ แม้ไม่นองเลือด แต่มันก็ไม่ต่างอะไรกัน ในเมื่อผู้เคราะห์ร้ายก็ยังเป็นประชาชนอยู่ดี

แม้ Info war จะหลีกเลี่ยงการทำลายล้างผลาญชีวิตมนุษย์อย่างรุนแรง หลีกเลี่ยงการนองเลือดและความสกปรกอำมหิตเสียได้ก็ตาม แต่คำพูดของพลเอก William Tecumseh Sherman ผู้นำทางทหารยุคสงครามกลางเมือง ที่ว่า “การสงคราม ถึงยังไงก็ต้องโหดร้ายอยู่ดี ความปรานีไม่มีอยู่ในสงคราม” นั้น ยังคงเป็นจริงอยู่ถึงทุกวันนี้